

Jernbanekommissionen af 1906 og blev ogsaa der stærkt anbefalet. Det er nu 4 Aar siden. Jeg gad nok vide, hvornaar det Baneanlæg vil blive fremmet, naar vi altsaa udskyde Statsbaneanlæg paa den Maade, som det er sket i Aar.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg kunde have Lyst til at tale lidt om. Det er et Punkt, hvor man ikke synes at have været saa kneben, nemlig Københavns Personbanegaard. Ministeriet kan jo bestemme, hvorledes Arbejdet her skal fremmes, men hvorledes kan det forklares, at Boulevardbanen fremmes med saa stor en Kraft, naar man ikke har Penge til Dobbeltsporet over Fyn? Jeg forstaar det ikke, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det vil være vanskeligt for noget af dette Tings Medlemmer at forstaa, hvorledes man i det hele kan anvende saa store Beløb, som der efter mit Kendskab til Forholdene — og jeg tror, jeg har noget Kendskab der til — bliver anvendt til Udførelsen af Boulevardbanen. Selvfølgelig ved jeg godt, at Københavns Personbanegaard ikke nær er færdig endnu, og at der skal anvendes betydelige Summer dertil, men ærede Medlemmer, som have passeret Østerbro, for øvrigt hele det Terrain, som ligger mellem den nye Personbanegaard og Østerbros Station, ville have lagt Mærke til, at de Arbejder, som ere udførte der i denne Vinter og stadig udføres, ikke koste smaa Summer. Var der noget af de vedtagne Anlæg, som skulde vente paa Grund af Pengeknaphed, burde det først og fremmest være Boulevardbanen. Paa det her foreliggende Finanslovsforslag er der i Henhold til Lov Nr. 156 af 27. Maj 1908 kun opført til Dobbeltsporet Nyborg—Strib 2 Mill. Kr. og til Ombygning af Vejle—Give-Banen 100,000 Kr. Efter hvad der staar i Loven, skulde der kunne anvendes 2½ Mill. Kr., men som Forslaget foreligger efter Vedtagelsen ved tredie Behandling i Folketinget, er der kun opført 2,100,000 Kr. dertil, hvorimod den Sum, der oprindelig var opført til Københavns Personbanegaard, af 1,500,000 Kr. nu er forhøjet til 2,750,000 Kr. Endelig er Summen til Privatbanerne gaaet alle Folketingets Behandlinger igennem med et Beløb af 500,000 Kr., altsaa kun Halvdelen af, hvad Loven hjemler. Naar det nu er vitterligt, at mange Privatbaner med Længsel vente efter Bevilling til Anlæg, synes jeg, det er mindre heldigt, at der anvendes 150,000 Kr. alene til Københavns Personbanegaard — hvoraf en meget stor Del gaar til Boulevardbanen —, mere end

der anvendes over hele det øvrige Land baade til Stats- og private Baner.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse spørge den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om jeg ikke har Ret i, at der foreligger Begøring endogsaa i rigeligt Antal om at faa Eneretsbevilling paa Anlæg af Privatbaner. I den oftnævnte Lov af 27. Maj 1908 er der vedtaget ca. 50 Privatbaneanlæg. De Eneretsbevillinger, som ere udstedte derefter — det er ikke saa mange, men det er dog nogle —, ligne i allerhøjeste Grad dem, som ere udstedte efter Loven af 1894. Jeg tror ikke, der er nogen Grund til at bebrejde den nuværende højtærede Minister for offentlige Arbejder, at disse Eneretsbevillinger ikke ere blevne anderledes, jeg tror, det er tidligere Ministre for offentlige Arbejder, som have Skylden og Ansvaret — selvfølgelig ogsaa Æren derfor, men adskillige Bestemmelser deri havde det vistnok været heldigt at faa ændrede. Jeg turde maaske henstille til den højtærede nuværende Minister at tage under lidt nøjere Overvejelse, hvis han kommer til at udstede Eneretsbevillinger, om det ikke er muligt at gøre nogle flere Indrømmelser overfor de Krav, som stilles, og i Betragtning af de Erfaringer, som Privatbanerne i de Aar, de have eksisteret, have gjort. Der foreligger tilstrækkelige Oplysninger for den højtærede Minister med Hensyn til de Ønsker, der ere fremme. Jeg skal blot nævne, at i Anledning af en Bane, jeg har haft noget at bestille med, nemlig Aars—Hvalpsund-Banen, er der gjort adskillige Forsøg paa at faa Staten til at gøre Indrømmelser, navnlig med Hensyn til Statens Tilskud. Det lykkedes for os ved den Lejlighed at faa samtlige Land- og Købstadkommuner samt Amtsråad til at udbetale Pengene forskudsvis til de Bevillingshavere, som skulde udrede de Beløb, der var Tale om, saaledes at man ikke behøvede at rejse Pengene paa Veksler eller paa anden Maade. Kommunerne gik ind paa det, alle sammen, men hvad har Staten gjort? Den har sagt absolut Nej. Dernæst have Bevillingshaverne for overhovedet at faa Bevillingen maattet deponere et Beløb af 40,000 Kr. Dertil er der dog intet at sige; jeg finder det ganske naturligt, at Staten sikrer sig overfor en hvilken som helst Kapitaludbetaling mod Misbrug eller muligt Bedrageri. I Parentes kan jeg bemærke, at mellem Bevillingshaverne, jeg her omtaler, sad en forhenværende Finansminister. Jeg mener ikke, at dette skulde have Betydning i Retning af, at man skulde blive mere fa-